

Arrest

nr. 240 577 van 8 september 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PARMENTIER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de gemeente Willebroek, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn en als minderjarige wettelijk wordt vertegenwoordigd door haar ouders X en X, op 30 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het attest van afneming van 2 april 2020 (bijlage 37).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 mei 2019 wordt in naam van verzoekster, de minderjarige V.C.G., een aanvraag ingediend tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, dit in functie van de grootmoeder met de Spaanse nationaliteit die in België verblijfsgerechtigd is. Inzake deze aanvraag, alsook inzake de terzelfdertijd ingediende aanvragen door haar vader en minderjarige zus in functie van dezelfde referentiepersoon, beslist de gemachtigde van de bevoegde minister op 5 september 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing wordt op 17 september 2019 aan verzoeksters vader ter kennis gebracht.

1.2. Op 21 november 2019 reikt de gemeente Willebroek aan verzoekster een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie uit. Deze verblijfskaart wordt op 2 april 2020 door de gemeente Willebroek opnieuw afgenomen, om de volgende reden:

“ATTEST VAN AFNEMING

van een verblijfs- / vestigingsvergunning of van een verblijfsdocument

Afgegeven in toepassing van artikel 116 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

- De aankomstverklaring
- Het attest van immatriculatie Model A / Model B
- Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister
- De identiteitskaart voor vreemdeling
- De Europese blauwe kaart
- De EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen
- De verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie
- De duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie

Nr. : B395065640
Afgegeven te / op : Willebroek, 21/11/2019

opgesteld op naam van:

Naam : [C.G.]
Voornamen : [V.]
Geboortedatum en –plaats : [...] – [...] / Colombia
Nationaal nummer : [...]
Nationaliteit : Colombia
Adres : [...]

wordt afgenomen.

REDEN VAN AFNEMING

Wegens een administratieve fout werd de F kaart afgeleverd.

Deze wordt ingehouden daar er op 05/09/2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen voor de vader [C.P.J.]. Deze weigering van verblijf werd ook genomen voor de kinderen.”

Dit is de bestreden akte.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve merkt de Raad op dat, om ontvankelijk te zijn, het beroep moet zijn gericht tegen een uitvoerbare administratieve rechtshandeling. Als uitvoerbare administratieve rechtshandeling dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet.

Om na te gaan of de bestreden beslissing een wijziging teweeg brengt in de rechtstoestand van verzoekster worden de feitelijke gegevens nog eens weergegeven.

Uit de stukken van het administratief dossier en de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt dat voor verzoekster op 8 mei 2019 een aanvraag werd ingediend tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, dit in functie van de grootmoeder met de Spaanse nationaliteit die in België verblijfsgerechtigd is. Inzake deze aanvraag, alsook inzake de terzelfdertijd ingediende aanvragen door haar vader en minderjarige zus in functie van dezelfde referentiepersoon, besliste de gemachtigde van de bevoegde minister op 5 september 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing werd op 17 september 2019 aan verzoeksters vader ter kennis gebracht.

Op 21 november 2019 werd verzoekster door de gemeente Willebroek alsnog in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning. Blijkens een mail van de gemeente Willebroek van 2 april 2020 die zich in het administratief dossier bevindt, betrof dit een vergissing als gevolg van het gegeven dat ondanks de betekening van de weigeringsbeslissing op 17 september 2019 de kinderen in het bevolkingsregister niet werden afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht. Hierdoor werden zij elk ten onrechte in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning.

De voorliggende gegevens geven op duidelijke wijze aan dat de afgifte van een verblijfsvergunning aan verzoekster door de gemeente Willebroek een vergissing was.

Er dient op te worden gewezen dat *“de afgifte van deze of gene verblijfskaart”* een declaratoir en geen constitutief karakter heeft (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Dit brengt met zich mee dat het verblijf van een familielid van een burger van de Unie niet als legaal kan worden aangemerkt, enkel op grond van het feit dat een dergelijke kaart hem of haar is afgegeven, en a fortiori niet als legaal kan worden aangemerkt als dergelijke kaart hem of haar ten onrechte is afgegeven, wat in casu het geval is. Verzoekster werd materieel in bezit gesteld van een verblijfsvergunning, maar dit document heeft geen andere waarde dan die van een instrumentum dat niet is onderbouwd door het negotium, te weten het onderliggende (verblijfs)recht.

Verzoeksters betoog dat inzake haar verblijfsaanvraag van 8 mei 2019 geen weigeringsbeslissing werd genomen binnen de termijn van zes maanden zoals voorzien in de verblijfsreglementering, waardoor *“[h]et afgeleverde identiteitsbewijs [...] zonder enige twijfel de materiële emanatie [is] van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, aan verzoekster toegekend nadat de aanvraag gezinshereniging werd gehonoreerd”* of nog dat de verblijfsvergunning haar door verweerder werd afgegeven omwille van het overschrijden van de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, mist in elk geval feitelijke grondslag, vaststelling die volstaat om deze argumentatie af te wijzen. Zowel voor verzoekster als voor haar gezinsleden werd op 5 september 2019 beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, beslissingen die hen op 17 september 2019 ter kennis werden gebracht. Hierbij werd dus ook de termijn van zes maanden volledig gerespecteerd. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan verzoekster evenmin worden gevolgd in haar standpunt dat het attest van afneming is te beschouwen als een beslissing tot beëindiging of intrekking van haar recht op verblijf van meer dan drie maanden dat voortvloeide uit het overschrijden van de termijn van zes maanden, voorzien in artikel 42 van voormelde wet.

De vaststelling dringt zich op dat het verblijf van verzoekster, dat steunt op een ten onrechte afgegeven verblijfskaart, niet als legaal kon worden beschouwd. Het louter afnemen van deze verblijfskaart die ten onrechte werd afgegeven, kan niet worden beschouwd als een handeling die beoogt de rechtsorde te wijzigen of een wijziging ervan te beletten en doet geen rechtsgevolgen ontstaan in hoofde van verzoekster. Het attest van afneming behelst niet meer of minder dan de rechtzetting van die materiële vergissing.

Op basis van hetgeen voorafgaat, besluit de Raad dat het beroep niet is gericht tegen een uitvoerbare administratieve rechtshandeling en bijgevolg onontvankelijk is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS